

- 2) Jednostkę instytucjonalną, taką jak jednostka będąca przedmiotem postępowania głównego, której stopień niezależności względem instytucji rządowych lub samorządowych jest ograniczony przez prawo krajowe – zgodnie z którym owa jednostka instytucjonalna nie dysponuje pełnią władzy przy zarządzaniu swymi aktywami i pasywami, w zakresie, w jakim owe instytucje rządowe lub samorządowe z jednej strony sprawują kontrolę nad jej aktywami, a z drugiej strony przejmują część ryzyka związanego z jej pasywami – można zaklasyfikować jako „instytucję finansową typu captive” w rozumieniu pkt 2.21–2.23 załącznika A do rozporządzenia nr 549/2013, o ile środki kontroli przewidziane w tym przepisie krajowym mogą być interpretowane przez sąd krajowy w ten sposób, iż skutkują one tym, że dana jednostka instytucjonalna nie może działać niezależnie od tych instytucji rządowych lub samorządowych, ponieważ instytucje te formułują obowiązujące ową jednostkę instytucjonalną warunki działania, przy czym jednostka ta nie ma możliwości dokonania z własnej inicjatywy ich istotnej zmiany.

(¹) Dz.U. C 4 z 7.1.2019.

Wniosek o opinię przedstawiony przez Parlament Europejski w trybie art. 218 ust. 11 TFUE

(Opinia 1/19)

(2019/C 413/21)

Język postępowania: wszystkie języki urzędowe

Strona przedstawiająca wniosek

Parlament Europejski (przedstawiciele: D. Warin, O. Hrstková Šolcová, A. Neergaard, pełnomocnicy)

Pytania przedstawione Trybunałowi

- Czy art. 82 ust. 2 i art. 84 TFUE stanowią odpowiednią podstawę prawną aktu Rady dotyczącego zawarcia w imieniu Unii konwencji stambulskiej czy raczej akt ten powinien mieć za podstawę art. 78 ust. 2, art. 82 ust. 2 i art. 83 ust. 1 TFUE oraz czy konieczne bądź możliwe jest rozdzielenie decyzji o podpisaniu i decyzji o zawarciu konwencji w konsekwencji tego wyboru podstawy prawnej?
- Czy zawarcie przez Unię konwencji stambulskiej na podstawie art. 218 ust. 6 TFUE jest zgodne z traktatami, biorąc pod uwagę brak wspólnego porozumienia ze strony wszystkich państw członkowskich co do ich woli związania się ową konwencją?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia e Instrucción no 6 de Ceuta (Hiszpania) w dniu 9 lipca 2019 r. – DC/Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A.

(Sprawa C-522/19)

(2019/C 413/22)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia e Instrucción n° 6 de Ceuta

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: DC

Strona pozwana: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1, w celu zapewnienia ochrony konsumentów i użytkowników, oraz w świetle odnośnego orzecznictwa wspólnotowego zgodna z prawem Unii jest okoliczność, iż Tribunal Supremo ustalił w wyrokach od 44 do 49 z dnia 23 stycznia 2009 r. jako jednoznaczne kryterium regułę, zgodnie z którą w umowach kredytu hipotecznego zawartych z konsumentami niewyegocjowany warunek stanowiący, że wszystkie koszty związane z uruchomieniem transakcji kredytu hipotecznego muszą zostać przeniesione na kredytobiorcę, jest nieuczciwy, przy czym poszczególne pozycje kosztowe zawarte we wspomnianym nieuczciwym warunku uznanym za nieważny zostają rozdzielone między instytucję bankową, która narzuciła ten warunek, a konsumenta będącego kredytobiorcą – w celu ograniczenia zwrotu kwot nienależnie zapłaconych w wyniku zastosowania ustawodawstwa krajowego?

Oraz czy w świetle dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, w szczególności jej art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1, w celu zapewnienia ochrony konsumentów i użytkowników, oraz w świetle odnośnego orzecznictwa wspólnotowego jest zgodna z prawem Unii okoliczność, że Tribunal Supremo dokonuje wykładni uzupełniającej warunku nieważnego z powodu jego nieuczciwego charakteru, w przypadku gdy usunięcie tego warunku i wynikających z niego skutków nie wpływa na dalsze obowiązywanie umowy kredytu hipotecznego?

- 2) Ponadto, czy w odniesieniu do art. 394 LEC ⁽²⁾, ustanawiającego kryterium obiektywnej wymagalności w zakresie kosztów postępowania, należy uznać, że w przypadku gdy zostanie stwierdzona nieważność nieuczciwego warunku dotyczącego kosztów, lecz skutki tej nieważności są ograniczone do wspomnianego wyżej podziału kosztów, powyższe stanowi naruszenie określonych w prawie Unii Europejskiej zasad skuteczności i braku związania w razie częściowego uwzględnienia żądań w wyroku oraz czy można interpretować tę okoliczność jako wywołującą odwrotny skutek odstrasżający, a w konsekwencji brak ochrony uzasadnionych interesów konsumentów i użytkowników?

⁽¹⁾ Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

⁽²⁾ Ley de Enjuiciamiento Civil (kodeks postępowania cywilnego).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia e Instrucción no 6 de Ceuta (Hiszpania) w dniu 9 lipca 2019 r. – ED/Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A.

(Sprawa C-523/19)

(2019/C 413/23)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia e Instrucción n° 6 de Ceuta

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: ED